

Pladsen foran ham saaes der ikke et Menneske. Det hvide Snetæppe laa rundt om Kirken uden et eneste Fodspor. De to Statuer af Moses og David foran Indgangen havde faaet store, hvide Parrykker paa og mindede med denne Hovedpynt og i deres sorte Kapper om et Par holbergske Advokater.

Den, han ventede paa, var en Dame, en yngre Frue, som han havde truffet paa Karnevalet og danset med den halve Nat. Noget stort Haab om, at hun vilde komme, havde han dog ikke. Det var hans første Kærlighedseventyr med en virkelig Dame, og noget Løfte havde hun da heller ikke villet give ham. Hun havde nærmest slaaet hans dristige Anmodning hen i forlegen Spøg.

Klokken oppe i Taarnet havde forlængst slaaet ni, og han tænkte just paa at gaa hjem, da Nogen rømmede sig bag ved ham. Det var et Bybud, der udbad sig hans Navn og derpaa overrakte ham et Brev.

Per skyndte sig hen under den nærmeste Lygte, og mens hans Næsebor udvidede sig for at indaande Papirets Violduft, læste han: „Kommer selvfølgelig ikke. Skal derimod forsøge at skaffe Dem Indbydelse til Fabrikant Fensmarks næste Søndag. Jeg tror, de mangler dansende Herrer.“ — Brevet var uden Underskrift. En Efterskrift manglede derimod ikke. Der stod: „Jeg er i Grunden meget vred paa Dem. Jeg haaber, De skammer Dem lidt.“

Per stak Brevet i Lommen og smilede tilfreds. Han tænkte paa Lisbeth. Han kunde nu endelig give hende Løbepas. Han havde i Virkeligheden længe haft Afsmag for disse Allemandspiger med deres Raaheder og Prellerier, deres Lopper og snavsede Kamre. Et rigere, værdigere Elskovsliv